

SCRISOARE CIRCULARĂ

Decembrie 1972

Îi salut din inimă pe toți cititorii în Numele Domnului, conform Cuvântului din Apocalipsa 3:8: „... *iată, și-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide...*”

Acest Cuvânt s-a împlinit de multe ori de-a lungul istoriei Bisericii. Bărbații lui Dumnezeu se ridicau și propovăduiau Cuvântul Domnului pentru timpul respectiv. Peste tot, acolo unde Domnul deschide ușile, nimeni nu este în stare să le închidă. Cu mulțumire pot mărturisi că sunt peste 40 de țări unde am putut propovădui Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă cineva m-ar întreba cum au fost făcute legăturile și cum au fost posibile călătoriile, atunci există doar un singur răspuns: Însuși Domnul a deschis ușile, deoarece Cuvântul Său descoperit pentru timpul acesta trebuie să fie predicat până la capătul pământului.

Călătoria în Asia

Noi, ca europeni, nu ne putem da seama cu câtă atenție ascultă predica oamenii din Asia. Ești transpus în zilele apostolilor, când oamenii și-au făcut timp să asculte Cuvântul Domnului. Călătoria din octombrie m-a condus prin India, Pakistan, până sus în munții Himalaya și Kașmir.

În Asia, unde majoritatea sunt de o altă religie, propovăduirea este deosebită de binecuvântată. Aici nu găsești un creștinism popular, ci o minoritate de credincioși, creștini care au ținut piept furtunilor timpului. În Madras a venit un bărbat în vârstă la mine și a spus: „Eu sunt mulțumitor că acum 400 de ani au venit primii misionari germani în țara noastră.”

Atunci ardea focul Reformei. Misionarii care au fost cuprinși în acest foc au mers în toată lumea. Astăzi, noi trebuie să ne punem o întrebare: ce ar spune oamenii lui Dumnezeu din acel timp despre lucrurile ce se întâmplă astăzi în numele lor? Atunci ei au avut curajul să-și dea viața pentru credința biblică și Evanghelia lui Isus Hristos. Istoria Bisericii mărturisește despre martiri ce au fost credincioși Domnului și Cuvântului Său până la moarte. Cu siguranță, ei vor primi cununa vieții pentru acest lucru.

Loviți cu orbire

În timpul Reformei, toți aceia care erau luminați de Duhul lui Dumnezeu, au întors spatele Romei și s-au apropiat de Dumnezeu și de Cuvântul Său. În acest timp, putem observa un curent în sens invers. Oamenii se întorc de la Dumnezeu și Cuvântul Său, la Roma. Este incredibil, de necrezut că bisericile protestante și bisericile libere se lasă orbite de strălucirea trecătoare a bisericii catolice romane.

Toată osteneala conduce într-o direcție: formarea bisericii unite creștine. Tema „*Înapoi la Scriptură*” nu mai este actuală. Nu se mai ia în considerare Cuvântul lui Dumnezeu și corectarea prin Cuvânt, ci se caută un compromis, o rezolvare ce este acceptată de toți.

În acest loc este necesar și important să amintim prorocia pe care Domnul ne-a dăruit-o prin har în Biserica din Krefeld în 01.01.1968.

„Ascultați, așa vorbește Domnul! Poporul Meu și copiii Mei, fiți atenți în acest ceas, căci Eu vreau să vorbesc cu voi așa cum am făcut-o din vechime, în pilde. Fiți atenți la ceea ce face lumea. Fiți atenți cum adunările, comunitățile, bisericile mor una după alta și una după alta atârână ca niște lămpi moarte. Lumina lor s-a stins. Sunt la rând și călătoresc spre Babel, de-a lungul și de-a latul prin întuneric până la scaunul papal și să fie orbiți de lumina lor și să fie umbriți de bogăția lor.”

Se poate descrie mai clar starea adunărilor comunităților bisericilor de astăzi? Nu trebuie ca toți acei care au o inimă sinceră să spună că prorocia se împlinește în fața ochilor noștri? Aici nu sunt pomenite bisericile, ci adunările, unde odată lămpile au ars și lumina a putut fi găsită. Dar acum lumina s-a stins. Ei s-au pus în rând, merg împreună prin întuneric spre Babel și se opresc la scaunul papal.

De când nu le mai strălucește Lumina dumnezeiască, ei sunt orbiți de bogăția pământească. Cât de înspăimântător este când citim în presă că un evanghelist cu renume mondial a fost decorat cu un ordin catolic. Cine recunoaște semnele timpului și cine înțelege vorbirea Domnului? Numai cei credincioși cu adevărat vor urma chemarea lui Dumnezeu din Apocalipsa. 18:4: *„Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei.”*

În legătură cu această avertizare scrisă pe care am citit-o din acest Cuvânt, trebuie să spunem foarte urgent fiecărui creștin (credincios) să părăsească orice biserică sau comunitate. Acest îndemn nu este popular și unii nu-l înțeleg, dar aleșii lui Dumnezeu vor înțelege corect și vor fi mulțumitori pentru acest îndemn. Ei se țin de cuvântul din Evrei 12:18–29, iar în versetul 22-23 este scris: *„Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți.”*

Noi trebuie să ieșim din toate comunitățile omenești, înainte să intrăm în adunarea cerească. Tot ceea ce au construit oamenii, se va prăbuși ca turnul din Babel. Cum pot predicatorii și comunitățile de astăzi să evite ceea ce este scris în Apocalipsa 18:2? *„El a strigat cu glas tare, și a zis. A căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat ...”*

În Apocalipsa 17:5 este descrisă această taină. *„Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului”*. În acea viziune pe care Duhul lui Dumnezeu a arătat-o în legătura cu prorocia, s-a făcut descoperit cum crăpăturile s-au deschis pentru ca unii care au

mai fost în lanțuri să iasă afară. Ei au prins Mâinile pline de dragoste ale Domnului și au fost scoși afară.

Facă-se după plăcerea Domnului, și lumina harului Său să strălucească în diferite comunități, pentru ca unii să iasă afară. Acum, la sfârșitul acestui timp, Dumnezeu dă o ultimă și serioasă avertizare, pentru ca noi, ca popor al Său, să ieșim din tot ceea ce nu este de la El și nu corespunde Cuvântului Său. Numai cine este una cu acest Cuvântul al lui Dumnezeu, poate fi una cu Dumnezeu.

Aceasta este unitatea pentru care S-a rugat Domnul Isus, unitate ce este în mijlocul adevăraților credincioși și este activată prin Duhul Sfânt. Predicatorii și comunitățile loviți cu orbire, merg în uniunea mondială a bisericilor. Lămpile lor sunt de mult timp stinse, dar forma de evlavie mai este prezentă. Se mai predică și se mai cântă, dar Cuvântul descoperit prin Duhul Sfânt nu le mai curge. Ei nu se mai lasă avertizați de Duhul lui Dumnezeu, nu se mai uită la Dumnezeu și făgăduințele lui pentru timpul acesta, ci se uită la ceea ce are un renume în această lume. Ei prețuiesc mai mult plăcerea oamenilor, decât plăcerea lui Dumnezeu.

Moștenirea Bisericii – a celor întâi născuți

În acest timp trebuie adus în fața ochilor ceea ce a făcut Domnul, prin suferința și moartea Lui crudă, pentru Biserică. Fiecărui cititor îi este de cunoscut faptul că în Vechiul Testament a fost scris tot de ce a fost nevoie pentru timpul primului Legământ.

În Noul Testament, noi găsim toate făgăduințele și învățăturile care sunt scrise pentru Biserica noului Legământ. Aici este vorba de cel mai mare Testament, cea mai importantă moștenire ce a fost făcută vreodată, pentru că nu este vorba de lucruri pământești, trecătoare, care ne sunt date, ci despre veșnica bogăție dumnezeiască.

Isus Hristos a declarat Noul Legământ în Marcu 14:24: *„Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou care se varsă pentru mulți ... !”*

Conform Sfintei Scripturi, noi suntem moștenitorii lui Dumnezeu, ca fii ai Lui și moștenitori împreună cu Isus Hristos. În Evrei 9:16-17; este scris: *„În adevăr, acolo unde este un testament trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament capătă putere numai după moarte. N-are nici o putere atâta vreme cât trăiește cel ce l-a făcut.”*

Nici un testament nu are voie să fie schimbat sau să-I fie adăugat ceva după moartea celui care l-a lăsat. În acest tratat este vorba de totalitatea Testamentului veșnic, de legământul lui Dumnezeu cu poporul Său. Nu este voie să adaugi ceva la acel Testament al lui Dumnezeu, care este complet și nici nu este voie să fie scos ceva din el. În ultimul capitol al Bibliei noi citim: *„Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”* Apocalipsa 22:18-19

Ierusalim sau Roma?

Noi trebuie să recunoaștem unde a avut loc începutul adevărat, descoperirea Glasului și a Cuvântului lui Dumnezeu. Adevărații proroci și apostoli ai Domnului nu au venit din Roma, ci din Ierusalim, și învățătura de pe muntele Sionului, așa cum scrie în Isaia 2:3: *„Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: „Veniți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe și să umblăm pe cărările Lui.” Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului.”*

Însuși Isus a vorbit uceniciilor zicând: *„Așteptați în Ierusalim.”* Și astăzi este necesar să ne întoarcem la Evanghelia curată propovăduită de apostoli. Chiar și Pavel s-a dus la Ierusalim conform descoperirii divine, așa cum este scris în Galateni 2, pentru a vedea dacă lucrarea lui între neamuri este de folos sau nu. Fiecare om

care se simte chemat la slujba de predicator, trebuie să fie pregătit să-și compare propovăduirea cu învățătura apostolilor.

În Galateni 1:8 Pavel spune el însuși și pentru ceilalți vestitori, serioasa avertizare: „*Chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema.*”

O astfel de expresie să nu o ia nimeni într-un fel ușuratic. Evanghelia lui Isus Hristos i-a fost dată lui Pavel și apostolilor prin descoperire divină și trebuie să rămână așa cum este, așa cum Dumnezeu a dăruit-o, căci în fața Lui este valabil doar ceea ce este predicat și învățat conform Cuvântului. Un creștin, trebuie să compare propovăduirea cu Sfânta Scriptură. Tot ce nu este conform învățăturii apostolilor și prorociilor, nu își are izvorul din Dumnezeu.

În Efeseni 2: 20 citim: „*fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.*”

Credința biblică

Nu este de-ajuns să credem ceva, ci credința noastră trebuie să fie fundamentată biblic. Nu o credință oarecare, ci doar credința biblică te poate mântui. În Ioan 7: 38, Isus spune: „*Cine crede în Mine cum spune Scriptura*”.

Nu „cine crede în Mine cum vrea el, sau după părerea lui”, ci numai „cine crede în Mine cum spune Scriptura”. Deci trebuie să ne întoarcem la Evanghelia veșnică originală, care a plecat din Ierusalim. În secolele trecute, punctul principal a fost depozitat la Roma. Fundamentul nu a mai fost compus din învățătura apostolilor. Dintr-o dată i-au avut pe „sfinți” ca „mijlocitori”, un „purgatoriu” și „rugăciunea pentru morți”. Oamenilor le-a fost furată credința în descoperirea divină a lui Isus Hristos și în locul ei au apărut superstiția și dogmele omenești.

Din slujba divină, originală și simplă, s-a ajuns la o închinare la idoli. În creștinismul primar nu a fost o diferență între cei

duhovnicești și cei mai puțini duhovnicești. Toți oamenii erau egali înaintea lui Dumnezeu. Exista doar Biserica întregă a Dumnezeului celui viu, pe care o găsim descrisă în 1 Petru 2: 9: *„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate la Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”*.

Fiecare slujbă cu darul pe care l-a primit de la Dumnezeu este pentru zidirea întregii Biserici, conform Efeseni 4:11; Dumnezeu a pus în Biserică apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători.

Acest șablon a durat numai atât timp cât Hristos a fost recunoscut ca fiind Cap al Bisericii conform Coloseni 1. 18: *„El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.”*

Legenda lui Petru

Primii creștini nu au avut alt conducător în afară de Hristos. Petru este numit a fi primul papă, iar urmașii lui Petru sunt locțiitorii lui Hristos. Dar astfel de denumiri le-au fost străine primilor creștini. Afirmația că Petru ar fi fost în Roma, va rămâne o legendă. Fiecare dintre noi poate să-și dea seama că o astfel de călătorie a lui Petru în capitala imperiului din zilele acelea ar fi fost o senzație, un lucru deosebit. Călătoriile misionare ale lui Pavel și Petru sunt amănunțit descrise în Sfânta Scriptură, în Faptele apostolilor din capitolele opt și zece. Nici o scriere istorică, bisericească nu poate dovedi că Petru s-ar fi oprit sau că s-ar fi aflat vreodată în Roma. Nici Policarp, Ireneu sau un alt apostol al primelor secole nu mărturisesc de vreo lucrare al lui Petru în Roma.

Acest gând a fost binevenit în lumea creștină, pentru a exercita puterea. În Roma ei au dorit să acapareze autoritatea lui Petru, pe care Domnul i-a dat-o în Ierusalim.

Poate aceia care cred mai mult o legendă decât adevărul, ar trebui să gândească puțin, că Pavel niciodată nu a amintit de Petru în

scrisorile pe care le-a scris din Roma pentru Biserici. Iar în scrisorile care au fost scrise la Roma, el nu este amintit, cu toate că prezența lui în Antiohia a fost redată în Galateni 2: 7-9: *„Ba dimpotrivă, când au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur, căci Cel ce făcuse din Petru apostolul pentru cei tăiați împrejur, făcuse din mine apostolul Neamurilor. Și când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba, mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur”.*

Aceste cuvinte ale Sfintei Scripturi justifică Adevărul și orice speculație trebuie să înceteze. Noi ne încredem în Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Dacă cuiva nu îi sunt îndeajuns aceste dovezi biblice, să creadă mai departe în legende, dar adevărații credincioșii se țin de cuvântul pe care, însuși Petru l-a spus: *„căci noi nu am urmat unor basme meșteșugit alcătuite.”*

Noi nu credem într-o legendă al lui Petru, ci ceea ce au predicat Petru și apostolii. Amin!

Fr. Frank

